Yıl: 2014-2015
Sayı: 1

BEYAZ SAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

MİNİK KÖPEK

Tahtaların arasında sıkışıp kalmış, çıkmaya gayret eden minik köpeğin sesini kimse duymuyordu. Sokaktan geçen insanlar duymamazlıktan geliyordu minik köpeğin havlamalarını. Bir de o anda yağmur bastırınca zavallı köpek iyice helak olmuştu. Tahtaların arasından çıkmaya çalışırken ayağına kıymık batmıştı, daha da yüksek bir sesle bağırmaya başladı. Hayırsever, sakin, sevecen bir amca ve teyze gelip çıkardı tahtaların arasından. Yağmurdan korumak için uzun, siyah paltosunun içine koyuverdi. Uzaklaştılar oradan. Birkaç gün sonra hayvan barınaklarından birkaç görevli bizim apartmanın önüne geldiler. Birkaç gün önce kaybolan bir köpeği aradıklarını söylediler. Apartmanda oturanlardan köpeği tarif etmelerini rica etti. Görevliler:

-Uzun tüylü, açık kahve renkli, yavru bir köpekti. Babam galiba bu köpeği görmüştü. Hemen görevlilerin yanına giderek:

-Buyurun köpek şu bölgede sıkışmıştı. Biz sesini sonradan duyduk zaten. Balkona çıktığımızda yaşlı bir çift geldi köpeği götürdü. Sonra görevli beyler ve biz o bölgeye gittik. Biraz incelediler, birkaç not aldılar. Arabalarına binip gittiler. Ben de çok merak etmiştim minik köpeği. Anneme dışarıda oynayacağım diye söyleyip çıktım. Yine geldim bu bölgeye. Tahtalara falan baktım. Ne bulabilirdim ki. Karşı kaldırımdan yine o yaşlı çift geliyordu. Yine aynı palto… Kaldırımın köşesine eğilip paltosunun içinden minik köpeği çıkarttı, yavaşça bıraktı ve yine uzaklaştılar. Ben dayanamadım, köpeğin yanına gittim. Başını okşadım. Kucağıma aldım. Soğuktan biraz üşümüştü. Eve götürdüm. Babama ve anneme söyledim. Biraz tepkileri oldu ama neyse. Babam anladı zaten kaybolan köpek olduğunu. Hemen hayvan barınağını aradı. Görevliler geldi. Köpeği götüreceklerini söylediler. Ama ben gitmesini istemiyordum. Çok sevmiştim bu tatlı köpeği. Herkesin böyle bir arkadaşı olması gerekti bence. Babama yalvardım. Dua ediyordum içimden. Babamın beni kırmayacağını, kıramayacağını biliyordum. Kabul etti ve ben köpeğimin ismini düşünmeye başladım. Babamlarda de görevlileri geçiriyordu.

Tarçın mı, Karamel mi, Puppy mi…? Yoksa Oscar mı? Bence en iyisi Şanslı olmalı. "Şanslı" bir köpekti çünkü.

Özge SERİN

ZOMBİ İSTİLASI

Bir gün Ankara'da zombi istilası oldu. Ölüler çok tatlılardı ama birazda korkunçlardı. Zombiler sürekli beyin yemek istedikleri için çoğu insan şehri terk etmişti. Şehirde sadece bizim grup kalmıştı.

Bir sürü kürek ve silah aldık. Halil'e de tüfek falan aldık. Diğerleri eline küçük geldi ve kırdı. Sonra bir market bulduk ve oraya kamp kurduk. Çünkü orda fazla yiyecek vardı.

Şimdi olaylar başlamıştı. Emre, Seyit, Alper ve Berat beraber zombi öldürmeye gittiler. Emre'nin özel güçleri olduğu için ona Emreman diyorduk. Emre görünmez oldu, Berat ve Seyit' te zombileri oyaladılar. Alper' de zombiyi tuttu. Sonra Emreman kürekle zombilerin kafasına kafasına vurdu ve öldürdü.

Şevval zombileri döverek öldürdü. O derece güçlüydü. Bizde Şevval' i ufacık tefecik, güçsüz bilirdik. Gizem ve ben zombilere tuzak kurduk ve rahatça onları öldürdük.

Büşra küçük olduğu için bir ara onu kaybettik. Büşra silah ağır olduğu için kullanmak istemedi.

Zombilerde onu yakalayıp esir tuttular. Ama çok tatlı olduğu için onun beynini yemediler. Sonunda bizde Büşra'yı sağ salim bulduk. Sonra Büşra daha çok yemek yedi ve daha çok güçlendi.

Şimdi o da zombileri Şevval' in taktiğiyle döverek öldürüyor. Ayrıca bize zombi bağırsağından bileklikte yapıyor.

En vahimi ise Halil'di. Onu marketten çıkaramadık. Çünkü yiyeceklerin hepsini yemeye çalıştı ve başardı da. Bizde aç kaldık, insan bize de bırakır.

Neyse yiyecekler bitti de Halil' de dışarı çıktı. Zombileri öldürmeye başladı. Sonra yine acıktı ve zombileri yemeye başladı.

Çok uzun süre sonra zombilerin hepsini öldürdük. Ve Türkiye'nin süper kahramanları olduk.

Şimdi'de Malatya'yı Cadılar Bayramı'nda cadılar basmış. İş teklifi gönderdiler bize. Özel uçağımızla Malatya' ya gidiyoruz.

Dilara BALCI

ENGELLİLER HAFTASI

Engellilerin de yaşama hakkı var
Herkes gibi onlarda insan
Göremeyen, hareket edemeyen, duyamayan
Ve birçok insan

İnsanın içi yanıyor, sızlıyor
Haydi, sizde engellilere yardım edin
Her insan gibi onlarda sevinsin
Engelliler haftasına onlar da mutlu girsin

Gözleri ışıl parlıyor
Engelliler haftasında
Engelli olmayanların
İçi yanıyor, yüreği yanıyor

Haydi, engellileri sevindirelim
Onların yanlarına gidelim
Onları destekleyelim
Engelliler haftasında

Hilal GÜRGEN

GERÇEK DOSTLUK

Cumartesi günüydü yatağıma yatmadan önce Pazar günü için ne yapacağımı düşünüyordum, yarın pazardı ve önemli bir işim yoktu. Sabah kahvaltımı yapacak, keyif çayımı yudumlarken gazetemi okuyacaktım belki sonra sinemaya ya da akşam maça giderdim. Yatağıma yattım, uyudum. Sabaha karşı telefonun sesiyle irkildim. Telefon çalıyordu. Kimdi acaba bu saatte arayan. Kafamı yastığa gömdüm, açmayınca kapatır, diye düşündüm. Fakat telefon hala çalıyordu. Öfkeli bir şekilde cevap verdim:

- ALO, buyurun!
- ALO, Mustafa Bey ile mi görüşüyorum?
-Evet, siz kimsiniz?
-Ben, Mehmet.

Aklımda tüm Mehmetler dolanıyordu, fakat bu numara telefonumda kayıtlı değildi. Hala öfkeliydim ve cevap verdim:

-Ben ne bileyim kardeşim! Hangi Mehmet olduğunu?
-Özür dilerim, ben ilkokul arkadaşınız Mehmet, umarım beni unutmamışsınızdır.
O anda kim olduğunu anladım:
-Hatırlamaz olur muyum hiç? Sana sert davrandığım için özür dilerim.
-Asıl ben özür dilerim, sabahın bu saatinde rahatsız ettiğim için. Verdiğim adreste buluşalım mı?
-Tamam, olur.

Hemen arabama bindim, o arada çocukluğumdan bir anı geldi aklıma:

Bir keresinde sınıfça bir pikniğe gitmiştik. O zaman bir arkadaşım daha vardı çok sevdiğim, Semih. Onun bir bacağı yoktu çünkü bebekken bir kaza geçirmiş, bacağını kaybetmişti. Biz Mehmet ve Semih oyun ve yarışmalardan sonra epey yorulmuştuk, bir ağacın altında uyuyakalmıştık. Bizi zar zor bulmuşlardı, eve gidince de ailemizden epey azar işitmiştik.

Ben bunları düşünürken çoktan verilen adrese ulaşmıştım, Mehmet beni bekliyordu, uzun uzun konuştuk. Söz konusu Semih 'e gelmişti. Mehmet:

-Semihi biliyorsun, bir bacağı yok. Ben onun bacağı yerine çok iyi protez yapan bir tanıdığım var.
-E o zaman onu arkadaşına götürelim.
-Fakat bunun için büyük miktarda para gerekli.
-Ne yapacağız?
-Bilmiyorum kolay kolay toplayamayız bu parayı.
Acaba ne yapacaktık? Bunları düşünüyorduk ki aklıma bir fikir geldi:
-Buldum!
-Ne yağacağız?
-İlkokul arkadaşlarımız.
-Ne olmuş onlara?
-Evlerini ya da numaralarını biliyor musun?
-Birkaçını.
-Onları ziyaret edelim ve Semih ' ten bahsedelim, belki yardım ederler.
-Süper bir fikir
-Hadi hemen yola koyulalım.

Bu konuşmadan sonra hemen arabaya bindik ve arkadaşlarımıza gittik. Onlar seve seve kabul ettiler. O ay parayı topladık ve Semih' i ziyaret ettik. Kapıyı çalınca bizi Semih karşıladı. Semih:

-Sizleri görmek ne büyük mutluluk.
İçeri buyur ettiler, uzun uzun konuştuk. Ben:
-Semih, iki bacağının da tam olmasını ister miydin?
Gözlerinden birkaç damla yaş geldi,
-Elbet isterdim, koşmak, gezmek.
-Sana bir sürprizim var.
-Nedir?
-Senin bacağının yerine çok iyi protez yapan bir doktor tanıyoruz.
-Mustafa bunun için büyük miktarda para gerekli, benim böyle bir imkânım yok.
-Biz aramızda bu parayı topladık.
-Mustafa ben bunu kabul edemem.
Semih 'i bir şekilde ikna etmeliydik, bir şey yapmamız gerekiyordu:
-Semih eğer böyle kalırsan bir iş de bulamayacaksın. Eğer kabul edersen hem bize borcunu öder hem de hayatını kolay sürdürebilirsin.
Semih başını eğdi galiba kabul edecekti:
-Tamam, dedi.

Semih 'in bacağı yerine çok iyi bir protez yapıldı. Fakat o bunun için değil, arkadaşlarının onu unutmamasına seviniyordu. "Gerçek dostluk" işte buydu, herkes birbirine yardım eder, birbirini severse…

Ömer Faruk HORAT

Özge SEÇİN

EL SANATLARINDAN ESİNTİLER

Eski sanatları bilir misiniz siz? Kaybolmaya yüz tutmuş hepsi birbirinden değerli el emeği göz nuru sanatları. Şimdileri fazla bilinmeyen sadece bazı noktalarda rastladığımız el sanatları ile ilgili küçük dükkânlar var ya da bunlara evlerin dekorasyonunda rastlıyoruz. Değeri bilinmiyor geleneksel el sanatlarının. Oysaki hepsi birbirinden değerliler. Öyle ki birçoğu paha biçilemez kanaatimce. El sanatları deyince aklıma ilk gelen, ilmek ilmek işlenen, başında günlerce oturulup emek verilen ve sonunda ortaya çıkan kilimlerimizdi.

Eskinin küçük çömlekçi dükkânları, ebru sanatının yapıldığı ve sergilendiği yerler, hat sanatı, cam işlemeciliği, ahşap işlemeciliği, çinicilik ve daha niceleri… Günümüzde ne yazık ki değeri pek bilinmiyor, bazıları ise kaybolmaya yüz tutmuş. Bence her biri kendi içinde çok önemli, anlamlı ve değerli. Fakat insanlar şimdileri bunlarla uğraşmak yerine boş vakitlerini sosyal paylaşım sitelerinde saatlerce vakit geçirerek, alışveriş sitelerine müptela olarak ve zaman hırsızı olduğunu düşündüğüm dizileri izleyerek dolduruyorlar. Bunların yerine güzel ve değerli geleneksel el sanatlarımızla ilgili çalışmalar yapılsa, kursların sayısı arttırılsa daha güzel olmaz mıydı?

Mesela eskinin ahşap işlemeli evlerine gidip, tarihi müzeleri gezip gördüğümüzde nasıl da hayran hayran bakıyoruz. Bu sanatlara şimdi de yer verilse bence insanlar daha mutlu olur ve daha faydalı işlerle uğraşmış olur. Ayrıca el sanatlarıyla uğraşırken insan rahatlıyor ve ruhunun ferahladığını hissediyor. İnsanın gözüne ve ruhuna hitap eden bu sanatlara sahip çıkmalı ve bu sanatları yaşatmalıyız. Böylelikle sanat ve estetikten uzak kalmamış oluruz

Sevde KARAKILIÇ

IZDIRAP VERENLER

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman önce olmayan, sanki yakın bir zamanda olmuş gibi yorumlayan bir dede varmış. Dede o kadar yaşlıymış, o kadar yaşlıymış ki milattan öncelerden kalmaymış. Bizlere o zamanlardan yaşadığı şeyleri anlatır durur… Şimdi bu adam nasıl yaşamış diyeceksiniz. Kaç yaşındadır? İsmi nedir? Neyin nesidir?

Adem adındaki bu adam, tamı tamına beş yüz seksen bir yaşındadır. Aslında beş yüz seksen ama bugün onun doğum günü. Adem Dede, hayatını çok zorluklarla yaşamış. Oradan oraya gidip gelip durmuş… Hem de bu Adem Dede dediğimiz kişi günümüze saygıyla anılan kişilerle de görüşmüş. Atatürk, İsmet İnönü, Albert Einstein gibi kişilerle tanışma fırsatı bulmuş… Milattan önce demiştim değil mi? O zamanlarda pek yaşamamış çünkü daha on yaşındayken milattan sonraya geçiş yapılmış.

Adem dede, çok iyi bir insan olduğu gibi, çok yaşamış çok öğrenmiş olan bir bilge. Hatta şu anda diğer yaşıtlarına göre çok daha dinç ve çok daha sağlıklı. Diğer yaşıtları yatalak olmuş yataklarında yatarken, bu dede dünyanın en güzel işlerinden birini yapıyor. Ne mi yapıyor? Çömlek işiyle uğraşıyor.

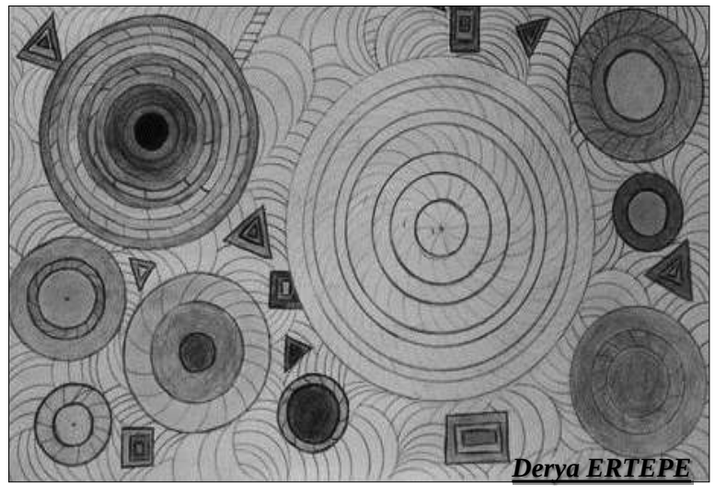

Çömlekleri hem yaparak hem de satarak geçimini sağlayan bu adam bize bir gün yaşadığı bir şeyi anlatıyor. Çok güzel bir anlatış şekli var. Hatta bazen anlatırken yaşadıklarını dalgaya vuran bir kişi. Anlattığı şey şöyledir:

Bir gün artık pes ediyor. Neden mi?

Adem Dede:

-Ah! Kardeşim ben sana ne diyorum sen bana ne söylüyorsun. Ben böyle bir şey yapmam. Ben YALAN SÖYLEMEM. Haa! Ben bilmem sen bana bu kadar mal verdin, ben de sana bu kadar para veriyorum dersen başka. Ama öyle bir şey olması mümkün değil, çünkü ben her sattığım malı, ,verdiğim kişiye ve aldığım kişiye göre –elindeki defteri göstererek- bu deftere kaydederim. Şimdi bu defteri aç bak, kim yalan söylüyor, o zaman anlarız.

Bu sözlerden sonra malı alan kişi kızarıp bozararak paranın tümünü vermiş.

Bu ve bunun gibi olaylardan dolayı işini bırakıp rahata ermek için köyüne taşınmaya karar veren Adem Dede hemen ertesi gün köyüne ulaşmış. Şehre çok uzakta olan bu köyde neler yoktu ki!... Sarı renkte ayılar mı dersin, turuncu renkte ağaçlar mı dersin… Görüp görebileceğiniz en güzel yermiş burası…-tabiî Adem Dede'ye göre-

Köydeki evine yerleşen Adem Dede, direkt olarak eşyalarını bırakıp, köyünü o en güzel ormanına gitti. O kadar özlemiş ki ormanda yürümeyi…

O pis kokan, iç organlarımıza zarar veren şehrin havasından kaçıp bu güzel kokan, insanın canına can katan bu yere tekrar gelebilmeyi düşlermiş hep. Tam beş yıl geçmiş. Bu köye gelmeyeli tam beş yıl olmuş. Ki bu düşünceler içinde güzel güzel yürürken o yaratığa rastlayana kadar. İsminin Izdırap Veren olduğunu duyan ve sadece resmini görmüş olduğu bu yaratığı görünce adeta buz kesildi dede. Beş yıl önce bu köyde yaşarken duymuştu en son, bu yaratığın adını. Ve o zamanlar bu Izdırap Veren isimli yaratıkların hepsinin öldürüldüğü hususunda duyuru yapılmıştı. Ayrıca bu köyden göç etmesinin nedeni de diğer köylüler gibi düşünmüş ve paranoyak olarak, korktuğundan dolayıdır.

Ama şimdi asıl korkuyu yaşıyordu. Tam karşısındaki bu yaratık, Adem Dede'ye yavaş yavaş yaklaşmaktaydı. Artık korkudan nefes bile alamadığını fark etmiş. Bir hareketiyle onu kışkırtacağını düşünerek hareket etmemeye hatta nefes alırken göğüs kafesinin uyguladığı baskıyı bile pek belli etmemeye çalışıyordu. Beş yüz seksen bir yaşındaki bu adam artık hayatının son saniyelerini yaşadığını hissediyordu. Fakat birazdan olacakları hiç bilemezdi. Ne mi olacak? Karşıdan sarı renkte büyük bir şey yaklaşıyormuş..

Dede ilk başta fark edememiş, fakat daha sonra can dostu olan Boz Ayı'sının geldiğini fark etmiş Izdırap Verene çaktırmadan içten içten gülümsüyordu ki Dede'nin gülümsemesini fark edene kadar. Adem Dede'ye birkaç adım daha yaklaşan lanetli canavar tam öldürmek için atağını yapacakken arkadan onun üstüne atlayan Sarı Boz Ayı, Adem Dede'nin hayatını kurtarmıştı.

Adem Dede can havliyle oradan kaçarken, arkasında bıraktığı en yakın arkadaşının acıdan inleyişlerini duyar gibiydi. Bir an duraksadı. Ne yapacağını düşündü. Kaçıp hayatını mı kurtarmalıydı? Yoksa tekrar geri dönüp Sarı Boz Ayı'yı mı kurtarmalıydı? En sonunda kararını verdi. En cazip fikir önce gidip arkadaşını kurtarmak, ardından da Izdirap Veren'i öldürüp oradan kaçmaktı.

Sonunda ikisi de Izdırap Vereni hep bir elden öldürüp, elinden kaçmayı başarmışlardı.

Bundan sonrasında ise Adem Dede tekrar şehre dönmüş ve yanında bir de Sarı Boz Ayı'sını getirmişti. Daha sonra Sarı Boz Ayı insanları eğlendirerek, Adem Dede'de o güzel elleriyle çömlek yaparak geçimlerini sağlamış…

Derya ERTEPE

DOĞAYA VERİLEN DEĞER

Doğaya verilen büyük bir sevgi...

Ve Ceren çevreye çok duyarlı, güzel, şirin bir kız. Her zaman vakit buldukça annesine, kardeşlerine, arkadaşlarına doğanın güzelliğini, çevreyi, canlıları bunların hepsiyle ilgili yararlı bilgileri anlatıyordu. Cerenlerin okulunda "Doğa" konulu yarışma yapılacaktı. Ceren bunu duydu ve hemen katılmaya karar verdi. Kompozisyonu yazması bir gününü bile almadı. Hemen yarım saatte yazıp öğretmenine verdi. İki hafta sonra Kompozisyon yarışma sonuçları açıklandı ve Ceren 1. olmuştu.

Madalya ve kitap hediye ettiler. Ceren artık çok sevilen ve sayılan bir kız oldu. Yani tüm öğrenciler Ceren'i parmakla gösterir oldu. Yalnız okula gelen Ahmet, Ceren'i hiç sevmiyordu. Verdiği yararlı bilgilere öğüt hikâye deyip geçiyordu. Bir gün okulca piknik yapmaya gittiler. Tüm öğrenciler Ceren'in verdiği bilgilerden faydalanırken Ahmet etrafa çöp atıp attığı çöpleri yakıyordu. Bir yanık kokusu gelince herkes oraya doğru koştu. Hemen yangını söndürdüler. Ceren Ahmet'e çok sinirlenmişti. Ahmet'e yaptığı davranışın yanlış olduğunu anlatmak için bir video gösterisi hazırladı.

Video da ilgi çekici resimler ve yazılar vardı. Ceren Ahmet'e videosunu izletmeyi büyük bir heyecanla bekliyordu videosun da yangınların çoğaldığını, ağaçların yok olduğunu, canlıların zarar görüp öldüğünü, etrafın çöp denizine döndüğünü anlatıyordu. Okula gittiğinde Ceren hemen öğretmenine videosundan bahsetti. Öğretmeni hemen izin Verdi. Videoyu izleyince Ahmet kızardı, utandı, yüzü düştü. Ceren Ahmet'in böyle olduğunu gördü. Ahmet herkesten özür dileyip Ceren'i tebrik etti. Ahmet dersini almıştı.

Sebahat ÖZCAN

KÜÇÜK BİR YUMURTADAN ÖLÜME

Zaman yaklaşıyordu. Tam 2 haftadır buradaydı. Şimdi ise çıkmasına çok az zaman kalmıştı. Yeni halini çok merak ediyordu. Annesi çok güzel olacağını söylemişti. Ama o bir türlü inanmıyordu. Çünkü o kendini hep çok çirkin bulurdu. Uzun, şişko bir vücudu vardı. Antenleri çok uzundu ama arkadaşlarının öyle değildi. Onlarınki ne güzel hokka gibiydi. Bu düşüncelerle günlerini geçirdikten sonra bir gün içinden bir his ona içinde bulunduğu tabakadan çıkması gerektiğini söylüyordu. Epey uğraştı. Sonunda üzerindeki tabakayı son bir kez itti ve dışarı çıktı. Parlak gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Kanatlarını hissedebiliyordu. Daha önce kuşların nasıl uçtuğunu görmüştü. Kanatlarını çırpmaya başladı. Önce biraz sendeledi fakat sonra başardı. Evet uçuyordu. Bu harika bir duyguydu. O uçmaya başlayınca annesi ve babası onu görüp seslenmeye başladılar. Anne babasını görünce hemen yanlarına kondu. Heyecanla:

-Anne, baba ne kadar güzelsiniz. Kanatlarınız rengârenk. Peki, siz de uçtunuz mu? Harika bir duygu öyle değil mi?

Ama ne yazık ki annesi ve babası, o ve kardeşleriyle aynı heyecanı paylaşamıyorlardı. Anne ciddileşip konuşmaya başladı:

-Çocuklar sesiz olun lütfen babanız sizinle önemli bir şey konuşması gerekiyor. Babası boğazını temizleyip söze başladı:

-"Çocuklar her ne kadar bunu söylemek zor olsa da lafı dolandırmadan söyleyeceğim. Bakın biz artık tırtıl değiliz kelebeğiz ve maalesef artık bizim hayatta yalnızca bir haftamız kaldı. Bizim gibilerin farklı türleri var fakat onlarda en fazla üç ay yaşayabiliyorlar. Biz ise aralarında ömrü en kısa olanlarıyız. Kardeşleri de en az onun kadar şaşkındı. Ablası fikrini ilk söyleyen oldu:

-Ama baba nasıl olur siz demiştiniz ki larvadan çıkınca çok güzel, rengârenk olacaktık ve daha güzel bir hayatımız olacaktı yani o daha güzel hayat sadece bir hafta mıydı? Kardeşi cesaret alıp konuştu:

-Hem bu şimdi mi söylenir, hepimiz larvalarımızdayken ne hayaller kurmuştuk. Bizi hiç düşünmediniz baba. Her birimizin hayalleri suya düştü.

Kendisi hiçbir şey söylemeden ayrıldı, sinirliydi. Aslında söyleyeceği söylemek istediği çok şey vardı ama o tek kelime etmeden uzaklaştı. Bir süre ormanda gezdi. Uçmaya çalıştı, ileride bir göl vardı. Hemen göl kenarın gitti. Yansımasını görmek istiyordu ama korkuyordu. Ya kardeşleri kadar güzel değilse. Son kez derin bir nefes aldı. Göle yaklaştı. Gözlerini gölden ayıramıyordu:

-Aman Allah'ım bu ben miyim?

Etrafına baktı kimse yoktu.

-Biz ne yaptık. Annemler, öleceğimizi bilmeden önce gerçekten mutlu olmamızı istediler. Bir hafta sonra öleceğimizi bilsek nasıl mutlu olabilirdik ki…

Aradan 6 gün geçmişti…

Bu onların son günleriydi. Baba kelebek:

-Benim bir fikrim var. Bu son günlerimizi ilk günümüz gibi doğum günümüz olarak kutlayalım diye kararlaştırdıktan sonra anne kelebek ikramlar hazırladı diğerleri ise etrafı süslediler. En son balonu da astıktan sonra tıpkı kanatları gibi rengârenk bir ortam oldu. Zamanları gittikçe daralıyordu. Ama onlar bunu asla düşünmeden yediler, içtiler, eğlendiler.

Çok yorucu, mutlu ve neşe dolu bir günün ardından bir ömür boyu, sonsuza dek gözlerini kapattılar.

Sude BAL

MALİKANE'NİN SIRRI

Harriet Goodwin in eserlerinden biri olan "Malikanenin Sırrı" gerçekten ustaca yazılmıştır. Kitabın adında da olduğu gibi sırlarla dolu bir malikâne ve iki kuzen."

Doktor Wainwright ölen karısından ona kalan bir malikâne olduğunu öğrenir.

Sonrasında bu yaz ki tatile oğlu ve yeğeniyle malikâneye gitmeye karar verir. Bunu duyan oğlu babasının çalışma odasında annesinden yazılmış bir mektup bulur, okur. Mektupta malikâneden ve kendisini hiç affetmeyeceği bir olay olduğundan bahsetmiştir. Bunun üzerine Phoneix araştırma yapmak ve bu sırrın ne olduğunu öğrenmek için malikâneye gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünür. Malikâneye vardıkları ilk gün Phoneix kuzeni Rose ile birlikte bu gizemli malikânenin etrafında araştırmaya konulur. Malikânenin çevresindeki hiçte güzel olmayan, genelde yağmurlu ve kasvetli hava işlerini zorlaştırır.

İnsanı okurken maceradan maceraya sürükleyen bir kitap. Kitabın çoğu bölümünü nefesinizi tutarak okuyacağınıza eminim ve kitapta heyecan dorukta. Sanki olayların içindeymişçesine okuyorsunuz. Kitaptaki anlatım ise anlaşılır ve açık bir dille yapılmış. Kelime haznesi de oldukça yeterli olan bu kitabın bitmesini hiç istemeyeceksiniz. Okudukça seveceğiniz sevdikçe eğleneceğiniz bu kitap macera ve gerilim sevenler için adeta bir harka.

Kardelen ÇİÇEĞİ

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Yıldırım Beyazıt Okul Aile Birliğine Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ
Mehmet TEKİN
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
RAMAZAN ŞAHİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Filiz GÜRPINAR
GÖRSEL DANIŞMAN
Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU
Osman KOZ
Tenzile TÜRKMEN
Uğur BİÇER

OKUL ADRES TELEFON
YILDIRIM BEYAZIT ORTAOKULU
Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2/A Blok
ÇUBUK/ANKARA Tel: 0312 838 48 05